

Schweistere on Brüje em Hear!
Av on zo do wütt me jea
ußspanne va all et Werk on Plooch,
denn die hamme ovv on völl jenooch.

Me jlööv, me hött dann enne Gronk,
et lieje ze losse – on janz bonk.
Sisch vam Stress ens ze erholle, –
dat es et doch, wat all mie wolle.

Do kött Fasteloovend janz jeleaje.
Me ka sich wie me well beweaje. –
Wat sich do deet en e sonn Zick,
ess wal net dat, wat jedem lick.

Die eene könne kom drop waade,
met angere jeck on doll ze schwaade.
Doch angere halde dat kom uus. –
Se fahre leevere wick eruus.

Et jit Type, die könne net laache,
met denne kamme nu ja-nüüs maache.
Ne drüje Mensch ess off ärm draa,
dea övve sich net laache kaa.

On die dr Daach lang emme morre,
let me füe sich allee mä knorre.
Wea an Jeld on Jold mä denk,
ka sich net freue wie e Kenk.

Freud ess Jewenn, wat sesche ess,
on wennet mä ne kleene ess.
Mije wolle doröm Freud os maache
on su off wie möjelisch laache.

Denn Freud es, wat os hellt jesonk.
Mä – Freud bruch emme enne Gronk.
Me ess wal nie su janz sich kloa,
ob dr Ironk dr rischtije woa.

Morjens freut me sisch wie nie,
wemme merk, et deet nüüs wie. –
Meddaachs ess die leckre Koss
vüe so mäneschem Huuchjenoss.

On oovends drenk me jea e Bie,
doch net mie wie zwei, dreij .... –
Wea v ü e dr Duesch fenk domet aa,
hät bestemmp keen Freud dodraa.

Die Freud, die ze äwaade ess,
ess schön, - vielleisch och onjewess.
Dobeij fellt misch Lotto enn: –
Me hoff on freut sisch op Jewenn.

Do jitt et Lüh, die fröhlich send,
wenn Allemannia jewennt.
Se wesse wie me endlich dann
dr Tivoli bezahle kann. –

Me ka sich freue övvere Klömmsche;
Vielleisch och mie noch övvere Blömmsche.

Me lies och at ens jea e Booch.
On kritt va Musik – off net jenooch.

Wea sisch freut, et höt je flupp
dat-te angere betupp
on Freud a denne Schade hät, –
vohellt sisch ävve jaanet nett.

Dojääje ess die Freud am Daach
die bessere, die isch angere maach.
Ijelische Freud, die hät me dann,
wemme se met angere deele kann.

Freud hätt dann völl Spass jemaat,
wemme dobeij Troone laat. –
Beijm Laache ess de Freud ze hüre. –
Me ka se och em Stelle spüre. –

Et jitt en Freud, die jede kennt,
die me „Freud am Leave“ nennt.
Et es wirklich net jeloare,
se ess us de Natue jeboare.

Denn dr Herrjott well jewess,
dat s e e Jeschöpf e fröhlich ess.
Ea ess et, dea Leave schenk
on jede Stond och an os denk.

Dr Choa song et beijm Jloria.
On op die Freud kött alles aa.
Sunn Freud, die net ze koofe ess. –
Wie ärm dea Mensch, dea se vomess.

Dea nüüß va Jott on Kerrsch mie hellt.
On su seng Sielischkeet vospellt.
Mije saare dorömm Jottziedank,
dat mije he leave en e Lank,

wo och dr Paaps jeboare ess. –
Dea ess jo dr bövveschte Chress.
Dea os besoot em letzte Joa.
Wat füen jruesse Freud dat woa.

Us Freud erklong Ha_lee_lu_jaa.
Alles stemmdene do zo aa.
Joh, dea es noch dr beiste Chress,
dea emme fruh fa Häzze ess.

Wea em Häzze laache kaa,
kick de Welt sisch fröhlich aa.
Lot os Chreste senn – on Jecke,
wemme dörresch de Stroße trecke.

Laache mije en Joddes Namen
– net mä Fasteloovend –

Amen!